

सेक्स हवा! लग्न नको!

(सेक्स म्हणजे काय? विवाहसंस्था हवी की नको? कुटुंबसंस्था पाहिजे का? मुले व्हायला पाहिजे ना? या व अशा प्रश्नांवर आपल्याच समाजातील तरुणांनी दिलेली ही बिनधास्त उत्तरे! हे तरुण अतिशय बुद्धिमान आहेत, व्यवहारी आहेत. त्यांचे विचार ऐकून कदाचित थक्क बसेल. पण तसे जर असेल, तर या प्रश्नांची खुलेपणाची चर्चा करा, स्वतः उत्तरे द्या. लिहा.)

मुक्त अर्थव्यवस्था, वैश्वीकरण, जग हे एक लहानसं खेडं झालंय, माहितीचा महापूर आलाय. या सगळ्यामुळे भारतीय संस्कृती, आपलं तत्वज्ञान, जे सगळ्यांना सांभाळत, मिळून-मिसळून एकत्र जगायला शिकवतं. जिथं 'मी' ऐवजी 'आपण' असतं. तिथं २० ते २५ वर्षे वयोगटातल्या उच्चशिक्षित, बौद्धिकदृष्ट्या अगदी 'क्रीम' म्हणावं. अशा मध्यवर्गीय मुलांच्या मनात 'सेक्स' सारखे 'आदिम' विषय आहेत त्यावर चर्चा केली.

या विषयावर त्यांची मत/विचार काय आहेत. ते जाणून घेण्यासाठी त्यांना प्रश्न विचारले. चर्चा केल्या.

विषय बोलायला, विचारायला तसा नाजूक, तरी ऐकायला मात्र खूप मिळालं. चर्चेत भाग घेणाऱ्या 'मुलगे' आणि 'मुलींची' संख्या समसमान होती. सगळीजण न लाजता/घाबरता बोलत होती. एकमेकांचे विचार खोडून बोलत होती. मत अतिशय प्रॉक्टिकल, पाय जमिनीवर ठेवून विचारांती निश्चित झालेली होती. भावनाप्रधानता खूप कमी आणि व्यावहारिकता जास्त होती.

सुरुवात 'सेक्स'च्या व्याख्येपासून केली. 'सेक्स' म्हणजे काय? हा शब्द उचारल्याबरोबर डोळ्यांसमोर/ मनात काय येतं? याचं उत्तर म्हणून जवळजवळ सगळ्यांच्याच मते स्त्री-पुरुष समागम म्हणजे सेक्स, असं स्वच्छ होतं. ती थोड्याश्या कालावधीची असलेली संपूर्णपणे शारीर-क्रिया आहे. जिथे परस्परांची प्रमुख्याने शारीरिक गरज जाणून, आरोग्याची सर्व तत्वे/नियम पाळून, परस्परांच्या पूर्ण संमतीने समागम केला जातो. त्याला आदर्श 'सेक्स' म्हणतात अशी यांची व्याख्या आहे.

श्रीमती. मनीषा सबनीस

संपर्क : +९१-९८८१२५३८८३

www.manthanskillsdeveloper.com

<https://www.facebook.com/Manthan-Skills-Developer-1166722530037305/>

लग्न लग्नापूर्वी आणि लग्नानंतर असे सेक्स लाईफचे भाग पडतात का? असे भाग असावेत का? याला काही मुलींचा अपवाद वगळता, जवळजवळ सगळ्यांचं म्हणणं असं होतं, की हा एक दैनंदिन जीवनातला अत्यंत रूटीन भाग आहे त्यामुळे 'लग्न' यापेक्षा शारीरिक गरज, ती भागविण्यासाठी आवश्यक त्या गोष्टींची उपलब्धता, गरज भागविण्याची शारीरिक व मानसिक तयारी, या गोष्टींना जास्त प्राधान्य द्यायला हवं.

जिथे १६/१७ व्या वर्षी शरीर जागं व्हायला लागतं. काही मागायला लागतं. अस्वस्थ व्हायला लागतं. त्याचवेळी ही गरज भागविण्यासाठी दुसरं शरीर, त्याची 'आरोग्यपूर्ण' संमती, मानसिक गुंतवणुकीशिवाय, मानसिक गुंतवणुक पूर्ण टाळून आणि तरीही 'बाजारी' नसलेली अशी सोय सहजी उपलब्ध असेल तर ती नाकारून, शरीराच्या या साध्या मागणीचा अव्हेर करून २८ ते ३० वर्षांपर्यंत, समाजमान्यतेनुसार 'लग्न' होईपर्यंत त्यासाठी थांबवण्यात काय लॉजिक आहे? कोणते विचार आहेत? तेच आम्हाला कळत नाही. असं यांचं म्हणणं आहे.

त्यामुळे विवाहसंस्था, त्यावर बेतलेली कुटुंबसंस्था ही यांना मान्य नाही. या व्यवस्था 'दुबळ्या' समाजासाठी आहेत. 'लग्न'; त्यातून येणारी प्रचंड बांधिलकी, नियम, बंधने, एकमेकांवरची आयुष्याभरची ताबेदारी, मानसिक गुंतवणूक आणि त्यातून निर्माण होणारे प्रश्न! बाप रे! कोणी सांगितलंय त्यात पडायला? लग्नाचा आणखी एक अपरिहार्य परीणाम म्हणजे 'मुलं' मुलांचा उपयोग काय? म्हातारपणासाठी म्हणत असाल, तर ही मुलं आम्हाला म्हातारपणी सांभाळतील याची खात्री नाही. स्वःतचं असं 'प्रॉडक्शन' वाढविण्यात, प्रेम करण्यातला आनंद म्हणत असाल, तर मुलं वाढवण्यापेक्षा कमी कष्टात आणि खर्चात खूप 'इंटरेस्टिंग' बौद्धिक आणि शारीरिक कस लावयाला लागणारी इतर, खूप कामं (अगदी, प्रोग्रामिंग, हायकिंग पासून सामाजसेवेपर्यंत) आमच्यासमोर आहेत आणि ती आम्ही अत्यंत मनापासून, प्रेमाने करतो देखील. त्यामुळे मूल जन्माला घालण्याऐवजी म्हातारपण हे वृद्धाश्रम किंवा ततस्म संस्थेत व्यतित करण्याची मानसिक तयारी आणि आर्थिक तरतूद करून ठेवावी. फारच तर समविचारी लोकांची एक कम्यून करून रहावं हे बरं. त्यासाठी ऐन उमेदीतली १०-१५ वर्ष मुलं वाढवण्यात का घालवावीत? अशी त्यांची मतं आहेत.

श्रीमती. मनीषा सबनीस

संपर्क : +९१-९८८१२५३८८३

www.manthanskillsdeveloper.com

<https://www.facebook.com/Manthan-Skills-Developer-1166722530037305/>

त्यामुळे लाईफ पार्टनर (जीवनभर साथ देण्यासाठी जोडीदार) ही संकल्पना यांच्या मते कालबाह्य झालेली आहे. जे काही आहे, ते थोड्या कालावधीसाठी आहे. त्यामुळे मानसिक, शारीरिक गुंतवणूक फार नाही.

व्यक्ती-स्वातंत्र्य आणि दुसऱ्याच्या स्वातंत्र्याचा संपूर्ण सन्मान, स्वीकार आहे. मुलगी 'नाही' म्हणतीये यापेक्षाही तिला नको आहे हे नुसतं जाणवलं, तरी स्वखुशीने मागे फिरण्याची या मुलांची तयारी आहे. तर शारीरिक गरजेपोटी येणारी अस्वस्थता भागवून पुन्हा करियरमध्ये गुंतवणूक घेण्याची मुलींची मानसिकता आहे.

सेक्स नेहमीच परस्पर पूर्ण संमतीनेच झाला पाहिजे. तिथे जसा, 'मनाचा' संबंध नाही, तसाच लादण्याचा/ बळजबरीचाही अजिबात संबंध नाही, यात कोणतीही 'कामिटमेंट' नाही. उद्यासाठीची स्वप्न नाहीत, वचनं नाहीत. काहीही नाही. आजचं आज, उद्याच उद्या. मानसिक गुंतवणूक करायची नाही. चुकून गुंतवणूक व्हायला लागली, तर स्वतःची नीट चिकीत्सा करून, परस्परांशी बोलून. चर्चा करून फार फार तर 'लॉग रिलेशनशिप' ठेवून बघायची (लग्न नाही).. पण त्यातही पूर्ण व्यक्तीस्वातंत्र्य. एकमेकांचा आदर आणि कमीतकमी बांधिलकी या पूर्वअटी आहेतच.

कौन्सिलिंग/ सेक्स एज्युकेशनची गरज आहे का? असेल तर कशा प्रकारची? याला त्यांचं उत्तर होत की, 'सेक्स एज्युकेशन' ची गरज निश्चित आहे; पण ती फार लहानपणीच म्हणजे जवळजवळ ७ ते ८ वयापासून १२ ते १४ वर्षे या वयातच समागम, आरोग्य, त्यातला अंधश्रद्धा या गोष्टींची संपूर्ण शास्त्रीय माहिती अगदी जवळच्या विश्वासाच्या माणसांकडून मुलांना अगदी सहजतेने, प्रेमळपणे मिळावी. सेक्स हा जगण्याचा एक अत्यंत नैसर्गिक चिरंतन भाग आहे हे त्यांना कळायला हवं. त्यासाठी स्त्रीपुरुष संमती किती महत्वाची आहे. त्यातला आनंद कसा अधिक आहे हेही त्यांना सांगायला हवं.

'काय करू नकोस, हे सांगण्यापेक्षा काय कर, कसं कर, की त्यापासून अधिक आरोग्यसंपन्न आणि आनंददायी अनुभव मिळेल' हे सांगणं जास्त महत्वाच आहे. कारण, असं झालं, तरच उद्याचे तरुण/तरुणी त्यांचा पुढचा सेक्सचा प्रवास अधिक डोळसपणे करू शकतील. वासना, मानसिकता गुंतवणूक, प्रेम, शारीरिक गरज यातले फरक समजू शकतील असं यांना वाटतं.

श्रीमती. मनीषा सबनीस

संपर्क : +९१-९८८१२५३८८३

www.manthanskillsdeveloper.com

<https://www.facebook.com/Manthan-Skills-Developer-1166722530037305/>

सेक्समध्ये कायद्याच काही स्थान असाव का? समाजासाठी 'कायदेशीर' असे काही नियम/अटी असावेत का? यावर मुलाचं म्हणण आहे, की काही प्रकारचे समागम कायद्याने मान्य आणि काही प्रकारचा अमान्य हे पूर्णपणे चूक आहे. दोन सज्ञान व्यक्तींनी परस्पर संमतीने केलेल्या कोणत्याही शरीरक्रिया, ज्या अनारोग्य पसरवणाऱ्या आणि समाजविघातक (व्हायलेन्स) नसतील, त्या सर्व 'कायदेशीर'च धरायला हव्यात. त्यामुळे अर्थातच 'गे', 'लेस्बियन', 'हेट्रोसेक्युअल, बायोसेक्युअल' इ. सर्व प्रकारच्या माणसाचं सर्व शारीर व्यवहार हे नैसर्गिकच आहेत. त्यात 'बेकायदेशीर' असे तर काही नाहीच; पण 'गैर' ही नाही असं यांचं स्पष्ट मत आहे.

हे सगळे विचार ऐकताना मला वेगळे कधी धक्कादायकही वाटले. मुलींच्याही तोंडून जवळजवळ मुलांसारखीच भाषा/ विचार ऐकले. तेव्हा आश्चर्यही वाटलं. हे बुद्धिमान आणि विचारी तरुण, जे संख्येने अगदी कमी आहेत, पण तरीही त्यांच्या मता/विचारांचा कळत-नकळत सर्वसामान्य तरुणांवर होतच असतो.

त्यांचे असे विचार का झाले असतील? कसे झाले असतील? अत्यंत सामान्य आर्थिक स्तरातल्या मुलांचा इथवर वैचारिक प्रवास कसा घडला असेल? हा पाश्चात्य संस्कृतीचा, प्रसारमाध्यमांचा परिणाम आहे का? आणि काहीही असलं तरी त्यांचे हे विचार योग्य आहेत का? मग आपण स्वीकारलेल्या विवाहसंस्था आणि कुटुंबसंस्थेस काय? या संस्था आपण काही विचारांती स्वीकारल्या, की 'आहेत म्हणून स्वीकारल्या? आता त्यावर पुनर्विचार करायला हवा आहे का? जर त्याचं अयोग्य असेल, तर त्यांच्या सर्व शंकांना प्रश्नांना आपल्याकडे समर्पक, व्यवहार्य उत्तरं आहेत का?

उद्या आपली मुलं म्हणायला लागली, की "पालकहो, आम्ही सज्ञान आहोत आणि आम्ही सेक्स अनुभवायला चाललो आहोत. आमच्या मित्राची/मैत्रिणीची याला पूर्ण संमती आहे. यात आमची यत्किंचितही मानसिक गुंतवणूक वगैरे नाही. आम्ही आरोग्याची, संततीनियमाची, इ. काळज्या घेणार आहोत." तर आपण त्यांना कोणत्या ठोस, त्यांना पटू शकणाऱ्या 'लॉजिकल' कारणांनी अडवणार आहोत?

खरं तर मी स्वतःच कनफ्यूज्ड आहे. मला या मुलांची बाजू पटतीय; पण अमलात अणावीशी वाटत नाही.

श्रीमती. मनीषा सबनीस

संपर्क : +९१-९८८१२५३८८३

www.manthanskillsdeveloper.com

<https://www.facebook.com/Manthan-Skills-Developer-1166722530037305/>